

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou, se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek – Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2019, č. j. 11 A 238/2018 – 29,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2019, č. j. 11 A 238/2018 – 29, **se zrušuje.**
- II.** Žaloba **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného.

[2] Nezákonný zásah spatřovala stěžovatelka v tom, že žalovaný nevrátil Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) podnět stěžovatelky k provedení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 6. 2017, č. j. MSK 49144/2017, kterým bylo v režimu odvolacího řízení zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu ve Frýdlantu nad Ostravicí (dále jen „městský úřad“); tímto rozhodnutím městský úřad jako stavební úřad zamítl žádost stěžovatelky o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 5. 12. 2013, kterým byla umístěna stavba „*Nová Ves, Magdoňová, 5RD kNN*“ na pozemcích v katastrálním území Nová Ves u Frýdlantu nad Ostravicí.

[3] V žalobě stěžovatelka uvedla, že jí podaný podnět ze dne 14. 5. 2018 k provedení přezkumného řízení podle § 94 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), krajský úřad předal k vyřízení žalovanému dopisem ze dne

29. 5. 2018. Stěžovatelce byl dne 11. 9. 2018 doručen přípis žalovaného ze dne 7. 9. 2018, č. j. MMR-40645/2018-83/2656, ve kterém stěžovatelku vyznamenal o tom, že vzhledem k tomu, že podala rovněž žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 6. 2017, žalovaný nemůže podnět řešit, neboť zákonností podnětem napadeného rozhodnutí se zabývá soud. V žalobě v nyní posuzované věci pak stěžovatelka namítala, že žalovaný v napadeném přípisu ze dne 7. 9. 2018 již neuvedl, zda a kdy vrátil z důvodu své nepřislušnosti podnět stěžovatelky ze dne 14. 5. 2018 krajskému úřadu, a to s ohledem na jednoroční prekluzivní lhůtu. Jestliže totiž žalovaný nevrátil krajskému úřadu před uplynutím prekluzivní lhůty podnět stěžovatelky, zavinil tím zmaření přezkumného řízení předmětného rozhodnutí, neboť nebylo vydáno sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu ani usnesení o zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu, tj. dle stěžovatelky jediné možné a správním řádem předvídané způsoby vyřízení podnětu k přezkumnému řízení.

[4] Městský soud konstatoval, že žaloba byla podána včas a je přípustná, a dále se zabýval otázkou, zda postup žalovaného při vyřizování podnětu stěžovatelky ze dne 14. 5. 2008 byl v rozporu se zákonem či nikoliv. Z obsahu tohoto podnětu je patrné, že se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 6. 2017 ve věci obnovy řízení. Pro posouzení důvodnosti podané žaloby označil soud jako rozhodnou otázku, jakým způsobem má správní orgán, jemuž je podnět k přezkumnému řízení podán či předložen, postupovat při jeho vyřízení. Ze znění § 94 odst. 1 správního řádu je dle městského soudu zřejmé, že správní orgán při posuzování podnětu k zahájení přezkumného řízení je oprávněn podnět vyřídit buď tím, že sdělí podateli podnětu, že přezkumné řízení nezačíná, nebo tím, že přistoupí k zahájení přezkumného řízení a vydá o tom usnesení. Z žádného ustanovení správního řádu nevyplývá, že by správní orgán, který se zabývá podnětem k zahájení přezkumného řízení, byl povinen vrátit tento podnět podřízenému správnímu orgánu, který mu podnět předložil. Městský soud konstatoval, že ze zákona nevyplývá ani povinnost správního orgánu v případě, kdy neshledá důvody pro zahájení přezkumného řízení, předložit věc příslušnému správnímu orgánu k posouzení, zda jsou splněny podmínky pro uspokojení podle § 153 správního řádu, jak namítala stěžovatelka. Uspokojení účastníka řízení podle § 153 správního řádu je samostatným institutem, který je zcela odlišný od šetření v rámci přezkumného řízení. Jestliže žalovaný v rámci vyřizování podnětu stěžovatelky k přezkumnému řízení neměl a nemá stanovenou zákonem povinnost vrátit krajskému úřadu podnět proto, aby krajský úřad posoudil, zda jsou dány podmínky podle § 153 správního řádu, pak nelze dospět k závěru, že postup žalovaného byl nezákonný. A pokud žalovaný neměl zákonem stanovenou povinnost vrátit podnět k přezkumu krajskému úřadu, nemohl porušit zákon ani v tom, že tak neučinil v rámci jednoleté lhůty, která je správním řádem stanovena v § 96 odst. 1 pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení.

[5] Pro úplnost městský soud uvedl, že obsahem sdělení žalovaného ze dne 7. 9. 2018 se nezabýval, neboť stěžovatelka namítala zásah žalovaného v nevrácení podnětu krajskému úřadu, nikoli ve způsobu vyřízení svého podnětu. Je však zřejmé, že sdělení žalovaného ze dne 7. 9. 2018 je nutno považovat za oznámení o tom, že nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení jde o pouhé sdělení, nikoliv o rozhodnutí. Žalovaný tím pouze vyjádřil, že mimořádný procesní prostředek dozorcího práva nepoužije, že zůstává pravomocné původní rozhodnutí krajského úřadu. Na dosavadním právním postavení podatele podnětu se nic nemění. Jestliže podle judikatury sdělení o vyřízení podnětu k přezkumnému řízení není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. právě proto, že jde o úkon, kterým se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7As 55/2007 - 71), není důvod učinit jiný závěr ve vztahu ke sdělení o vyřízení podnětu k přezkumu jako neformálního úkonu (zásahu), který není rozhodnutím.

pokračování

[6] Městský soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a žalobu zamítl.

[7] Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností; v ní namítá, že přestože v žalobě odkázala na § 12 správního řádu, ani žalovaný ve vyjádření k žalobě, ani městský soud uvedené ustanovení správního řádu týkající se postoupení pro nepřislusnost, nezmiňují. Jejich argumenty proto s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 5. 2. 2015, č. j. 6 As 253/2014 - 40) nemohou obstát. Stěžovatelka má za to, že městský soud s ohledem na petit žaloby nesprávně posoudil právní otázku, když svůj rozsudek založil na postupu správních orgánů při vyřizování podnětů k přezkumnému řízení podle § 94 až § 99 správního řádu. Jelikož městský soud postup podle § 12 správního řádu vůbec nezmiňoval, zatížil svůj rozsudek navíc nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, což je důvod k jeho zrušení. Důsledkem nevrácení podnětu žalovaným zpět krajskému úřadu k vyřízení, příp. nevyrozumění žalovaného, že podnět nebude vracet, je marné uplynutí jednoroční prekluzivní lhůty pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení, resp. vydání sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení, což jsou správním řádem předvídané způsoby vyřízení podnětu k přezkumnému řízení. Vzhledem k tomu bylo nezákonně zasaženo do stěžovatelčina práva na spravedlivý proces, neboť žalovaný nepopírá, že podnět ze dne 14. 5. 2018 nevrátil, čímž je najisto postaveno, že přezkumné řízení zmařil žalovaný, což nemůže jít k tíži stěžovatelky. Odkaz žalovaného na soudní řízení vedené Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 22 A 144/2017, považuje stěžovatelka za nepřiléhavý, neboť již samotný podnět k přezkumnému řízení může být důvodem k přerušení soudního řízení podle § 48 s. ř. s., kdy soud vyčká, jak příslušný správní orgán tento podnět vypořádá, a zda přezkumné řízení zahájí, teprve poté rozhodne o přerušení řízení. Z uvedeného vyplývá, že v případě zahájení přezkumného řízení krajským úřadem na základě podnětu stěžovatelky ze dne 14. 5. 2018 mohl soud řízení pod sp. zn. 22 A 144/2017 přerušit ve smyslu § 48 s. ř. s. V případě vyhovění žalobě ze dne 10. 11. 2018 by se stěžovatelce dle jejího názoru dostalo možnosti alespoň požadovat náhradu škody za nesprávný úřední postup podle zákona o odpovědnosti za škodu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je irelevantní, zda v případě, že by měl vracet (a podle závěru soudu vracet neměl) podnět krajskému úřadu, by tak učinil usnesením podle § 12 správního řádu. Jak uvedl žalovaný již ve stanovisku k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dne 13. 6. 2017. Jednoroční prekluzivní lhůta k provedení přezkumného řízení od právní moci napadeného rozhodnutí marně uplynula dne 13. 6. 2018, tedy v době, kdy podnět k provedení přezkumného řízení byl u žalovaného (od 29. 5. 2018). Podnět k provedení přezkumného řízení došel žalovanému ve formě kopie přiložené krajským úřadem k datové zprávě. Je proto zcela evidentní, že originál podnětu k provedení přezkumného řízení měl krajský úřad i po té, co podnět předal žalovanému, nadále k dispozici. Vzhledem k tomu, že žalovanému došla pouze kopie podnětu, nebylo důvodu krajskému úřadu jakékoli podání (originál) vracet. Vracení kopie podnětu krajskému úřadu by byl pouhý formalismus. Klíčová argumentace stěžovatelky § 12 správního řádu tak nemůže mít význam, neboť toto ustanovení vychází ze skutečnosti, že podání prvně dojde nepřislusnému správnímu orgánu a příslušný správní orgán, jemuž by mělo být postoupeno, o podání vůbec neví, nemá ho k dispozici, což se v tomto případě nestalo.

[9] Podle žalovaného do práva stěžovatelky na zahájení řízení z moci úřední nebylo zasaženo, neboť takové veřejné subjektivní právo neexistuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 As 121/2018 - 30). Krajský úřad se podnětem stěžovatelky jako příslušný správní orgán zabýval, o čemž svědčí obsah jeho sdělení ze dne 29. 5. 2018, ve kterém uvedl, že tvrzenou nezákonnost svého rozhodnutí, a tedy ani důvody k provedení přezkumného řízení neshledal. Žalovaný podotýká, že stěžovatelka uplatnila podnět k provedení přezkumného

řízení u krajského úřadu až po jedenácti měsících od nabytí právního moci rozhodnutí krajského úřadu, tedy v době, kdy zbývalo pouhých třicet dnů do uplynutí jednorocní objektivní lhůty pro možnost zahájení přezkumného řízení. Krajský úřad se otázkou, zda jsou důvody k zahájení přezkumného řízení, zabýval, teprve potom věc předal žalovanému, který za stávajících okolností, kdy stěžovatelka napadla rozhodnutí krajského úřadu správní žalobou (a až následně podala podnět k provedení přezkumného řízení), neměl s ohledem na § 153 správního řádu příslušnost přezkumné řízení zahájit, když byla soudem projednávána správní žaloba směřující proti rozhodnutí krajského úřadu. Byla to stěžovatelka, kdo zvolil cestu soudního přezkumu, od čehož se odvíjel další postup i kompetence správních orgánů. Stěžovatelka pak neuspěla v řízení o žalobě proti rozhodnutí krajského úřadu, její žaloba byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2018, č. j. 22A 144/2017 – 39. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátkou dle § 105 odst. 2 s. ř. s., a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu nemůže obstát, byť z jiných důvodů, než uplatnila stěžovatelka.

[12] Z obsahu spisového materiálu vyplývá následující: Městský úřad ve Frýdlantu nad Ostravicí vydal dne 5. 12. 2013 rozhodnutí č. j. MUFO 23681/2013, kterým bylo na základě žádosti společnosti ČEZ Distribuce, a. s., sídlem Teplická 874/8, Děčín IV – Podmokly, rozhodnuto o umístění stavby označené jako „*Nová Ves, M., 5RD kNN*“ na pozemcích v katastrálním území Nová Ves u Frýdlantu nad Ostravicí; jednalo se o liniovou stavbu nové kabelové přípojky NN (umístěné do výkopu). Uvedené rozhodnutí nebylo napadeno žádným řádným opravným prostředkem, a nabylo právní moci dne 7. 1. 2014.

[13] Dne 1. 12. 2016 obdržel městský úřad žádost stěžovatelky o obnovu řízení ukončeného zmíněným územním rozhodnutím. Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017, č. j. MUFO 6824/2017, městský úřad tuto žádost zamítl s tím, že stěžovatelka nebyla ani neměla být účastnicí řízení, jehož obnovy se domáhala. Nesplňovala totiž žádné kritérium účastenství dle § 85 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které bylo rozhodnutím krajského úřadu ze dne 12. 6. 2017, č. j. MSK 49144/2017, zamítnuto. Proti zamítavému rozhodnutí krajského úřadu podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, ten ji rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 22 A 144/2017 – 39, zamítl. O kasační stížnosti, vedené proti tomuto rozsudku rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 As 308/2018 - 24 tak, že ji jako nedůvodnou zamítl.

[14] Stěžovatelka podala dne 14. 5. 2018 podnět k provedení přezkumného řízení podle § 94 správního řádu; krajský úřad tvrzenou nezákonnost svého rozhodnutí, tj. důvody k provedení přezkumného řízení neshledal, předal proto dne 29. 5. 2018 podnět stěžovatelky podle § 95 odst. 2 správního řádu nadřízenému správnímu orgánu, tj. žalovanému, a stěžovatelku o této skutečnosti vyrozuměl.

[15] Žalovaný sdělením ze dne 7. 9. 2018, č. j. MMR-40645/2018-83/2656, stěžovatelku vyrozuměl o tom, že v průběhu soudního řízení nelze přezkoumat pravomocné rozhodnutí jinak

pokračování

než v režimu podle § 153 správního řádu, tedy uspokojením účastníka řízení po podání žaloby ve správním soudnictví, k čemuž je příslušný krajský úřad a nikoliv žalovaný jako orgán jemu nadřízený. Z tohoto důvodu žalovaný informoval stěžovatelku, že se jejím podnětem za stávajících okolností zabývat nemůže, a že bylo výlučně v působnosti krajského úřadu, aby jím vydané rozhodnutí - při splnění zákonem stanovených podmínek - zrušil nebo změnil v přezkumném řízení a tím stěžovatelku uspokojil.

[16] Městský soud nastolil jako klíčovou otázku, jakým způsobem má správní orgán, jemuž je podnět k přezkumnému řízení podán, postupovat; v tomto směru žalobu posoudil, odůvodnil jednotlivé kroky žalovaného, resp. krajského úřadu, tyto shledal v souladu se zákonem a žalobu proto zamítl. To však městský soud učinil, aniž by si nejprve ujasnil, zda jsou splněny podmínky řízení o žalobě stěžovatelky.

[17] Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením („zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

[18] Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, se podává, že „zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení.“ Na citované usnesení navázala další judikatura zdejšího soudu. V rozsudku ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015 - 20, pak kasační soud vyslovil, že „předpokladem důvodnosti žaloby na určení nezákonnosti zásahu je však i nadále to, že se předně musí o nezákonný zásah do práva žalobce vůbec jednat. V případě, že žalobci žádné veřejné subjektivní právo nesvědčí, nelze mluvit ani o deklaraci nezákonného zásahu do něj.“ Obdobně v rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018 - 37, zdejší soud uvedl, že „aby nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho subjektivních veřejných práv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98).“ V projednávané věci sdělením žalovaný stěžovatelce pouze sdělil informace; nerozhodoval o jejích právech či povinnostech, nezasahoval do jejích veřejných subjektivních práv, resp. žádná veřejná subjektivní práva zde stěžovatelce nesvědčila.

[19] Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, v němž tento vyslovil, že „pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu.“ Zdejší soud si je vědom, že posledně citovaný rozsudek byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18. K tomuto zrušení však Ústavní soud přistoupil z důvodů, které na výše poukazovaný právní závěr neměly vliv, a tento proto obstojí i po vydání zrušujícího nálezu.

[20] Soudní řád správní výslovně stanoví, za jakých podmínek lze zásahovou žalobu věcně projednat, to vyplývá rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu. V daném případě však zákonné podmínky splněny nebyly, proto měl městský soud žalobu odmítnout. Již z žalobního tvrzení je zjevné, že úkon správního orgánu napadený žalobou nemůže zasahovat do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, není splněna podmínka řízení spočívající v existenci zásahu do práv stěžovatelky proti němuž brojí. Je totiž zřejmé, že důvody, jimiž žalovaný vysvětlil v napadeném sdělení nezahájení přezkumného řízení, nemůže být stěžovatelka nijak dotčena

na svých právech. Stejně tak nemohou být dotčena její práva tím, že žalovaný podnět k přezkoumání nevrátil zpět krajskému úřadu; jedná se o pouhý úkon technického charakteru mezi správními orgány.

[21] Nejvyšší správní soud připomíná, že přezkumné řízení upravené v § 94 až 99 správního řádu sice bývá zařazováno mezi mimořádné opravné prostředky, *stricto sensu* však klasickým opravným prostředkem není, neboť účastník řízení, v němž bylo vydáno správní rozhodnutí, jež nabylo právní moci, není aktivně legitimován k podání návrhu na zahájení přezkumného řízení. K provedení přezkumného řízení může sice dát podnět (§ 94 odst. 1 správního řádu), ten však není návrhem na zahájení správního řízení (viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. § 94, str. 554 an.). Jinými slovy, zahájení přezkumného řízení není v dispozici účastníků řízení. Jak v případě podnětu účastníka, tak v případě tzv. vlastního podnětu zahajuje správní orgán přezkumné řízení vždy z moci úřední, a u přezkumného řízení se tak vždy jedná o *dozorčí prostředek*. Pokud správní orgán po posouzení podnětu neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, nevydává o tom žádné rozhodnutí a pouze sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů podateli. Proti takovému sdělení, vzhledem k jeho povaze, nepřichází v úvahu podání odvolání. Ostatně, v obdobném duchu rozhodl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 – 71: „*Přípis, jímž správní orgán sděluje, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení (§ 94 odst. 1 správního řádu z roku 2004), je pouhým sdělením úřadu straně a není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; takový úkon je vyloučen z přezkoumání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne jako nepřijatelnou (§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s.*“

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, byť nad rámec uplatněných kasačních námitek, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Podle téhož ustanovení platí, že pokud pro takový postup byly důvody již v řízení před krajským soudem, rozhodne Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu i o odmítnutí návrhu. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelka brojila proti úkonu správního orgánu, který pojmově nemůže být zásahem, neboť nezasahuje do práv ani povinností stěžovatelky.

[23] Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí městského soudu bylo zrušeno a zároveň byla žaloba odmítnuta, rozhodoval Nejvyšší správní soud jak o nákladech řízení o kasační stížnosti, tak i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. přitom platí, že v případě odmítnutí žaloby nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu jeho nákladů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu